

Sután osontam keresztül a holdfényben fürdő birtokunkon, a burjánzó bokrok és művészi gondossággal elhelyezett szobrok közt. Igyekeztem nem felbukni csónaknyi lábamban, de a multság során a bőrömre került tündérpor nemcsak az érzelmeimet kavarta fel, hanem a földmágiámat is. A talaj gyakorlatilag imbolygott alattam.

Megbotlottam, de az utolsó pillanatban sikerült megkapaszkodnom egy szúrós rózsabokorban. *Huh. Kicsin múlt.* Édesanya nem örülne egy hatalmas, Oberon alakú foltnak a virágágyásban.

Nem kellett volna hagynom, hogy Illa ennyi tündérport fújjon rám a közös táncunk alatt. De amikor végre megérintettem, teljesen megrészegültem önfeledt kacagásától, a közelségétől. Míg keringtünk, megfeledkeztem a kötelességeinkről, az udvarhölgyeiről, a karvalyként köröző kérőtársaimról. Aztán elhalt a keringő utolsó dallama, új, pattogós számba kezdett a zenekar, és Illát már el is ragadta a karomból Seder a következő táncre. Türelmesen vártam a sarokban, hogy újra rám kerüljön a sor, de már nem jutott idő rá a multság vége előtt. Nem hibáztathattam Illát, mégis kőként ült a gyomromon a tudat, hogy számára csak egy vagyok a hét kérője közül. A mi szerelmünk miért nem lehet olyan, mint a szüleimé volt?

A többieket hátrahagyva, a hosszabb úton indultam haza a Tündérhegy szélén elterülő birtokunk felé, reméltem, hogy az erdőben kiszellőzik a fejem, de nem segített. Borongós hangulatomat átvette a földet átítató mágia és minden egyes nyomorult léptemre megdöndült.

Végre átvágtam a végtelennek tetsző kerten, és elértem az udvarház főbejáratát. Ráfektettem tenyeremet a széles, boltíves bejáratú ajtót keresztező, vaskos indákra, hogy átengedjenek. Surrogva szétnyíltak előttem, én pedig beléptem a félhomályos előtérbe.

Próbáltam észrevétlen eljutni a mélyföldszinti szobámba, a lépcsőnél jártam, mikor szellő ébredt, és hűvös ujjakként simított végig a nyakamon.

Ennyi. Felébresztettem, pedig délután is olyan fáradtnak tűnt.

Édesanya lépett ki a melegen pislákoló tündérfénykörbe a főlépcső tetején. Két lépcsőfokkal felettem állt meg, hogy egy magasságban legyünk. Ujjai fázósan megfeszültek selyemköntösén, ahogy átkarolta magát. A lélektársakat megviseli az elhúzódó fizikai távollét. Apa túl rég ment el vadászni.

– Nem kéne ilyen későn ébren lenned!

– Akkor csendesebben kéne járnod! Hol jártál a díszvacsora helyett? És miért maradtál ki ilyen sokáig? – susogta.

Nem volt mérges az arca, csak csalódott. Elöntött a szégyen. A földre szegeztem a tekintetem. Már öt éve férfivá avattak, nem is tilosban jártam, hirtelen mégis rajtakapott gyerekeknek éreztem magam.

Az Ősz udvar lakomáján a végtelenül hosszú étkezőasztal másik végére ültettek a velem egykorúakkal, messze édesanyától, de az udvarhölgyek és a király korántsem kötötték le annyira a figyelmét, mint ahogy nekem tűnt. Észrevette, hogy kisurrantam. Igaz, amikor Illa csalogatóan intett, hogy menjek, habozás nélkül követtem. A lélektárs-jelöltem, miért ne követtem volna? Már az emlékére meglódult a szívverésem, forróság bizsergette a fülem hegyét. Nyeltem egy nagyot.

– A lélektárs-jelöltem hívott ki a kertbe! – maradtam a pőre igazságnál. Próbáltam egyenesen állni előtte, hogy ne vegye észre, hogy még hat rám a por. – Azt akarod, hogy udvaroljak neki, nem? – tettem hozzá kissé pimaszul.

– Nem. Én azt akarom, hogy a hitvesévé válj! Sikerült kettesben maradnod a hercegnővel?

– Nem, ott voltak a többiek is... – A féltékenység újra rám telepedett.

– Hét kérőt kiválasztani egyszerre, még egy *kehelytől* is ambiciózus – dörgölte meg az ornyergét édesanya.

– Illa nem tehet róla. A mágiaforrás a kelyhekben a szokásosnál is erősebb vágyat ébreszt a lélektárs-jelöltjei iránt...

– Ugyan kérlek! – legyintett édesanya. – Annak idején nekem is voltak lehetőségeim, de nem tettem kérőimmé a nyilvánvalóan esélytelen jelölteket, hanem elvágtam a köteléket! Legalább három fiút hiteget feleslegesen!

– Ha származási alapon nézed, akkor négyet. Apa is köztündér.

– De te az én vérem is vagy, apád pedig megdolgozott a helyéért! – A levegő legalább öt fokot hűlt körülöttünk. Egy légtündér mellett mindig érzed, ha megbántottad. Épp bocsánatot akartam kérni, amikor édesanya kinyúlt, elkapta a kezem. Észre sem vettem, hogy a rózsabokor, amiben korábban megkapaszzkodtam felsértette a tenyerem. Három véres pont ült a bőrömön. Anya kérdés nélkül a levegőt hívott és begyógyította vele az apró szúrásokat. Pár pillanat múlva nyoma veszett a sajtásnak, és halvány rózsaszín pontok utaltak csak korábbi szúrásokra. – Bárhogy is, amíg a hercegnő nem köteleződik el egyikőtök mellett, addig mind az övéi vagytok! Ha meg akarod szerezni, mafla rajongásnál többet kell letenned az asztalra!

Örültem, hogy édesanya a félhomályban nem látja, hogy lángba borult az arcom a célzásaitól. Utáltam, hogy állandóan szóba hozta a vadászvizsgát. Azt meg még jobban utáltam, hogy lesilányította az Illa iránti érzéseimet, és hogy ezt fennhangon kimondhatta. – Szeretem Illát és ő is engem! – A földmágia megdobbant a lábam alatt, mintha pontot tett volna a mondatom végére. *Még mindig túl erősen érzek.*

– Jaj, Oberon! Érzékeltette vagy világosan megmondta?

Elmondhattam volna, hogy Illa bizalmasan bevallotta nekem, hogy csak időre van szüksége,

de inkább hallgattam. Belefáradtam a parttalan vitákba, hogy megpróbáljam Illával kapcsolatban felnyitni a szemét. Majd elhiszi, hogy tényleg egymásnak teremtett minket a Természetanya, ha elköteleződünk. Illa már a kötelék megjelenése előtt is a barátom volt, és ellopta a szívem, amikor a kérőjévé tett. Vonzott, mint a hold a dagályt. Lehet, hogy a többiekkel többet nevetett, és Sederrel kettesben szőtt terveket, de én titkokon osztoztam vele. A halvány rózsza körvonal a szívem fölött reményt adott. Ha a lélektársi kötelék beteljesedik, a rózsza életre kel a bőrömön, akárcsak Illáén.

– Hagyjuk ezt most, édesanya! – kértem.

– A *lélektárs-jelöltség* erős vágyat ad, nem szerelmet! – folytatta, és csak mondta és mondta. Légtündéreként olyan volt, mint a viharos szél, ami ha egyszer felkapta a falevelet a földről, addig sodorja a levegőben, míg az utolsó örvény is el nem hal. *Lálálá!* Nem édesanya az, akitől valaha is csábítási tanácsokat szeretnék hallani – ... most a kezünkre játszik, hogy a kis hercegnő az időt húzza! Persze Ősz – csak édesanya nevezhette így Ősz udvar királyát –, ezt nem fogja sokáig hagyni. Ha leteszed végre a vadászvizsgát, akkor küldetésekre is mehetsz majd...

Összeugrott a gyomrom. A másik téma, amiről nagyon nem szerettem volna beszélni. Csoda, hogy a szüleim még nem jöttek rá, hogy nem véletlenül késik a behívóm.

– Miért olyan fontos ez? Te is szerelemből köteleződted el apával! – tereltem.

– Az más! Én csak egy oldalági hercegnő vagyok, és nagyon nehéz volt a közös életünk kezdete. Jaj, Oberon, csak a legjobbbat akarom neked! Apropos, mikor fogsz a vizsgázni végre? – préselődött vonallá anya szája. Megfeszültek az izmaid. A terelés nem sikerült.

– Nincs még időpont. – Kényelmes igazság. Apa nem lapulna nyúlként a fűben, mint én.

– Lassan egy éve nincs! – A hangja erősödésével együtt a szél is felkavarodott körülöttünk.

– Apád a Fővadász! Holnap beszélek Ősszel! Ezt nem tehetik velünk!

Inkább ne! Előre főtt a fejem, hogy mit fog művelni az udvarban, de felesleges lett volna tiltakoznom. Ilyenkor megállíthatatlan.

Édesanya egy intéssel elbocsátott. Leiszkoltam a lépcsőn a szobámba, nem szerettem vele vitatkozni, nem szerettem, amikor csalódott bennem. Mielőtt magamra csukhattam volna az ajtót, a szegfűszeges szellő végigsimított rövid hajamon. Édesanya szele. Nem haragszik, csak jót akar.

Kár, hogy nem mertem elmondani neki, hogy nem akarok vadász lenni.

* * *

Még mindig zúgott a fejem tündérportól, amikor az inas felrázott kora hajnalban.

– Még sötét van, Emil! Gyere vissza két óra múlva! – dörmögtem és próbáltam visszafúrni

magam az ágyamba. De ő kérlelhetetlenül felerősítette a plafonról lógó tündérgömb fényét.

– Nem alhatsz! Nodin úrnő hívat az Akác terembe!

Minek mennék hajnalok-hajnalán a vendégfogadásra használt Akác terembe. Aztán kiröppent az álom a szememből. Ez csakis egyet jelenthet. *Apa hazatért.*

Máskor is előfordult már, hogy az éjszaka közepén érkezett – feldobva a túlcsonduló mágiától ünnepelni akart. Gyorsan ledörgöltem az arcomról a tündérpor maradékát, és édesanya kedvéért tisztességes ruhát húztam.

Karikás szemű féltündér komornyikunk már az Akác terem előtt várt. Úgy intett a loncsos hajtásokkal eltakart bejárat felé, mintha megvárakoztattam volna a bent lévőket.

Pár perc alatt ideértem!

A tágas terembe lépve azonban nem harsány anekdoták és nevetés fogadott, hanem síri csend. Édesanya a pamlagon ült, lesütött szemét az ujjai közt dédelgetett csészére szegezve. Vele szemben Ragnar örkapitány, apa egyik régi cimborája, és egyben kérőtársam, Seder apja, díszegyenruhában, kínosan egyenes háttal feszengett. Mintha félne, hogy ha hátra dől, a háttámla megadja magát a súlya alatt.

Édesanya mellé léptem. Az éjjel még nem tűnt ennyire sápadtnak. Apa távolléte egyre jobban megviseli.

– Azt hittem, apa jött haza!

Édesanya összerezett.

– Bocsásson meg, Ragnar kapitány! A vadászképzés karcossá tette Oberon modorát! – rótt meg szelíden, és alig láthatóan Ragnar felé biccentett.

Összeszorult a gyomrom a néma feddéstől. Tudtam, mi a dolgom.

– Üdvözlöm, kapitány! – hajoltam meg bocsánatkérően.

– Az én fiam is nyers, majd a szolgálatban kinövök! Ül le, Oberon! – szólt meleg hangon. Gyorsan engedelmeskedtem.

– Beszélhetek őszintén, Nodin úrnő? – dőlt előre Ragnar ültében. A bőr megfeszült kiugró arccsontjain. Sárkánytűz perzselte a gyomromat. Mintha a tündérek lehetnének mások, mint őszinték, a tiszta mágiával való kapcsolatunk miatt.

– Megtisztelne velem! – biccentett édesanya, miközben kecses köröket írt le ujjáival a levegőben, hogy életre hívja a szelet.

A teremben szellő kerekedett, és az akaratának megfelelően játszani kezdett a falon futó akácossal. Megrázta a leveleket, felverte az ott alvó méheket, melyek zümmögni kezdtek, így kintről még a legélesebb fülű tündér sem hallgatózhatott.

– Hallgatjuk! – pillantott Ragnarra édesanya.

A kapitány mereven kihúzta magát, és felállt.

– A Fővadász cselvetés áldozata lett a *perem* szélén. A járőreink találtak rá a testére... – Csengett a fülem. Alig hallottam Ragnar rövid, szakszerű jelentését. *Az nem lehet, hogy... Talán félreértettem valamit.* Csak megsérült, és arra vár, hogy hazahozzuk. Ha hazafelé támadták meg, miután maga mögött hagyta az emberek lakta mágiamentes üresföldet, akkor már a védőkört övező gyűrűben járt. Reméltem, hogy a kapitány mond valamit tündéreset, amitől a korábbi szavai új értelmet nyernek. Hogy csak kifacsarta az igazságot.

Ragnar egy csontfa markolatú tört tett elénk az asztalra.

– Ezt találtuk a helyszínen.

Elvesztettem a talajt a lábam alól. Ebben a házban mind jól ismertük ezt a kecses fegyvert. Apa vadásztőre. Csak az élete árán adná másnak, hiszen édesanyától kapta.

Édesanya csészéje kicsúszott az ujjai közül, és a csipkebogyó főzet vörös tócsaként folyt szét a hófehér szőttesen. *Ez nem fog kijönni,* gondoltam automatikusan, mintha érdekelt volna a nyomorult szőnyeg. *Ez csak félreértés!* Apa mindjárt belép és kiabál, hogy megjött, és olyat fog mutatni, amelyet még sosem láttunk. Megmutatja a külvilág kincseit, az emberek furmányos szerkentyűit, giccses arany ékszereket, vadásztrófeákat, hogy édesanya kinevethesse az emberek mágiamentes fantáziátlanságát.

Ragnar hangjának morajlása elhallgatott egy pillanatra, kereste a szavakat, hogy kíméletes legyen, vagy csak gondolkodott, mit mondhat el és mit nem.

– Egy egységünk azonnal reagált, de túl messze voltunk. A merénylők valószínűleg elérték az üresföldeket. Ott elvesztettük a nyomukat. –

Lépre csalták. És apa nem élte túl...

– Mágusok vagy boszorkányok? – kérdezte anya ridegen. A szél a levelekbe tépett.

– Ezt nem tudtuk kizárni, de a nyomok inkább emberi támadásra utalnak. A nyomozás jelen állása szerint nem mondhatok többet.

– Vagyis fogalmatok sincs, kik tették. És ha eddig nem derítettétek ki, ezután sem fogjátok!

– Oberon fővadász testét a hagyományok szerint előkészítjük a temetésre! – mondta Ragnar, a válla meggörnyedt, mint aki szintén gyászol. Most már a család barátjaként térdelt le édesanya elé, és vigasztalóan megfogta a kezét. – Nodin, igazán sajnálom, ami történt. Hidd el, mindent megteszünk az igazság kiderítése érdekében. Öfensége személyes részvétét küldi.

– De bosszút nem áll – húzta el a kezét édesanya. Szoborszerű tartásával megbántott királynőként magasodott felénk. Minden porcikájából sugárzott, hogy egykor hercegnő volt. – Az Ősz udvar cserbenhagyta a lélektársam!

– Sajnálom, Nodin. Ismered a Törvényt, a bosszú a Természetanyáé! – állt fel Ragnar, és

óvatosan visszacsavarta apa vadásztőrét a kendőbe. – A király felajánlotta a támogatását, csak nevezd meg, mit kívánsz, és ha hatalmában áll, megteszi érted!

Édesanya szeme sóváran függött a vadásztőrön. Meg szeretné tartani? A király támogatása ez ügyben biztos felülírná a vadásztársaság jogát a törre, ami ugyan édesanya családi öröksége, de lemondott róla, amikor apának ajándékozta.

Ragnar várakozón köhintett. Idejön, aztán udvariasan távozik, mintha közben nem törté volna darabokra a világunk.

– Van valami, amit megtehet most is! – szólalt meg hűvösen édesanya.

Ragnar felkapta a fejét.

– Szólj neki, hogy a lánya késlelteti a fiam vadászvizsgáját!

Ragnar meglepetten nézett rám, aztán újra semleges arccal bólintott és távozott.

Nem gondoltam volna, hogy van hely újabb súlyos kőnek a gyomromban apa halálhíre mellett, de úgy látszik, még be tudta préselni magát a többi mellé.

Anya tudta, hogy Illa falaz nekem, hogy szándékosan halogatom a vizsgát. De akkor miért nem mondott semmit? Miért vont be egy családon kívüli tündért?